

De Alchemisten
De gouden lelie

RICHELLE MEAD

DE LCHEMISTEN

DE GOUDEN LELIE

Vertaald door Carolien Metaal

full moon

Lees ook van Richelle Mead:

DE ALCHEMISTEN
Bloedverwanten

ACADEMICUS VAMPYRUS
Academicus Vampyrus
Ijskoud
Schaduwkus
Bloedbelofte
Geestesband
Offergave

© 2012 Richelle Mead

Oorspronkelijke titel *The Golden Lily*

Nederlandse vertaling © 2013 Carolien Metaal en Moon,
Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images/Klubovy

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1861 7

NUR 284/334

www.uitgeverijmoon.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book
ISBN 978 90 488 1862 4

Voor mijn prachtige zoon, die geboren is op de dag dat
ik dit voltooide

1

Zo'n beetje iedereen zou het eng vinden om op een onweersavond naar een ondergrondse bunker gebracht te worden. Ik niet.

Dingen die ik weg kon redeneren en verklaren met feiten joegen mij geen angst aan. Dus daarom dreunde ik in gedachten continu de feiten op, terwijl ik steeds dieper afdaalde onder het straatniveau. De bunker was een overblijfsel uit de Koude Oorlog; hij was gebouwd als bescherming in een tijd dat mensen dachten dat er om elke hoek kernraketten stonden. Boven de grond beweerde het gebouw een magazijn voor optische instrumenten te zijn. Dat was een façade. Totaal niet eng. En het onweer? Gewoon een natuurverschijnsel: wrijving tussen verschillende luchtmassa's. En als je bang was om door de bliksem getroffen te worden, dan was het eigenlijk best slim om ondergronds te gaan.

Dus nee. Deze schijnbaar onheilspellende trip joeg me absoluut geen angst aan. Alles was gebaseerd op verklaarbare feiten en logica. Daar kon ik mee omgaan. Het was de rest van mijn baan waar ik problemen mee had.

En eigenlijk was dat misschien wel de reden dat ondergrondse tripjes tijdens noodweer me niets deden. Als je het grootste deel van je tijd doorbracht met vampiers en

halve vampiers, hen heen en weer reed om hen bloed te laten drinken en hun bestaan geheimhield voor de rest van de wereld... Tja, ergens gaf je dat wel een unieke kijk op het leven. Ik was getuige geweest van bloederige vampiergevechten en had staaltjes magie gezien die indruisten tegen elke natuurwet die ik kende. Mijn leven was een voortdurende strijd om mijn angst voor het onverklaarbare te onderdrukken en wanhopig te proberen er een verklaring voor te vinden.

‘Kijk uit waar je loopt,’ zei mijn gids, terwijl we de zoveelste betonnen trap afdaalden. Alles wat ik tot nu toe had gezien was van beton: de muren, de vloer en het plafond. Het ruwe grijze oppervlak absorbeerde het tl-licht dat een poging deed ons meer zicht te geven. Het was akelig en koud, griezelig geluidloos. De gids leek mijn gedachten te raden. ‘We hebben wel wat dingen aangepast en bijgebouwd. Dat zul je wel zien als we in het hoofdgedeelte komen.’

En ja hoor. Eindelijk kwam de trap uit op een gang met aan weerszijden verscheidene gesloten deuren. Beton voerde nog steeds de boventoon, maar alle deuren waren modern en hadden elektronische sloten met een groen of een rood lampje. Hij leidde me naar de tweede deur rechts – met een groen lampje – en toen betrad ik tot mijn verbazing een volkomen normale ruimte, een soort kamer waar mensen in een modern kantoorgebouw hun pauze doorbrachten. Er lag groene vloerbedekking – een soort weemoedige poging tot gras – en de muren hadden een geelbruine kleur die de illusie van warmte gaf. Aan de andere kant van de kamer stonden een logge bank en twee stoelen, evenals een tafel met daarop verspreid liggende tijdschriften. Maar het allerbeste was dat de kamer een aanrecht met een gootsteen had... en een koffiezetapparaat.

‘Doe of je thuis bent,’ zei mijn gids. Ik vermoedde dat hij ongeveer even oud was als ik, achttien, maar door zijn puberachtige pogingen een baard te laten staan, leek hij jonger. ‘Ze komen je zo halen.’

Mijn ogen waren geen moment van het koffiezetapparaat geweken. ‘Mag ik koffiezetten?’

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Ga je gang.’

Hij vertrok en ik rénde praktisch naar het aanrecht. Zo te zien stond die gemalen koffie hier voor hetzelfde geld ook al sinds de Koude Oorlog, maar dat kon me niets schelen, zolang er maar cafeïne in zat. Ik had net een slape-loze vlucht uit Californië achter de rug en kon wel een opkikkertje gebruiken. Ik zette het koffiezetapparaat aan en ijsbeerde vervolgens door de kamer. De her en der verspreid liggende tijdschriften irriteerden me, dus ik maakte er nette stapels van.

Ik ging op de bank zitten wachten tot de koffie klaar was en vroeg me voor de zoveelste keer af waarom ik hiernaartoe geroepen zou kunnen zijn. Een groot deel van de middag had ik hier in Virginia verslag uitgebracht over de status van mijn huidige taak aan een stelletje alchemistenfunctionarissen. Ik woonde in Palm Springs onder het mom een ouderejaars te zijn op een privé-kostschool om een oogje te houden op Jill Mastrano Dragomir, een vampierprinses die gedwongen ondergedoken zat. Haar in leven houden betekende haar volk behoeden voor een burgeroorlog – iets wat mensen absoluut zou wijzen op de bovennatuurlijke wereld die onder het oppervlak van het moderne bestaan op de loer lag. Het was een vitale missie voor de alchemisten, dus zo verbaasd was ik nou ook weer niet dat ze een update wilden. Wat me wel verbaasde was dat we dat niet gewoon telefonisch hadden kunnen afhandelen. Ik kon geen andere redenen bedenken waarom ik hier ontboden was.

De koffie was klaar. Ik had het apparaat slechts voor drie kopjes gevuld, wat waarschijnlijk wel voldoende was om me de avond door te helpen. Ik had net een kopje ingeschonken toen de deur openging. Er kwam een man binnen, en ik liet de koffie bijna vallen.

‘Meneer Darnell,’ zei ik. Met trillende handen zette ik de koffiepote terug op het warmhoudplaatje. ‘Wat... fijn om u weer te zien, meneer.’

‘Insgelijks, Sydney,’ zei hij met een geforceerde glimlach. ‘Wat ben jij groot geworden.’

‘Dank u, meneer,’ zei ik, hoewel ik niet zeker wist of dat een compliment was.

Tom Darnell was van mijn vaders leeftijd en had bruin haar waar al wat grijze plukken doorheen kwamen. Er zaten meer rimpels in zijn gezicht dan de laatste keer dat ik hem gezien had en de onzekere blik in zijn blauwe ogen vond ik niet bij hem passen. Tom Darnell was een hooggeplaatste functionaris bij de alchemisten en had zijn positie verworven met doorslaggevend handelen en een streng arbeidsethos. Als kind was ik altijd erg onder de indruk geweest van zijn enorm zelfverzekerde en imponerende persoonlijkheid. Nu leek hij bang van mij te zijn, wat nergens op sloeg. Tenslotte was ik degene die verantwoordelijk was voor de arrestatie en opsluiting van zijn zoon door de alchemisten.

‘Ik waardeer het zeer dat je helemaal hiernaartoe bent gekomen,’ voegde hij er na een gespannen stilte aan toe. ‘Ik weet dat het een lange reis is om heen en terug te maken, zeker in het weekend.’

‘O, geen probleem, meneer,’ zei ik, in de hoop zelfverzekerd te klinken. ‘Ik help u graag met... wat dan ook.’ Ik vroeg me nog steeds af wat dat precies was.

Hij keek me even aandachtig aan en zei toen met een

haastige hoofdknik: 'Je bent zeer toegewijd. Net als je vader.'

Daar reageerde ik niet op. Ik wist dat die opmerking wél bedoeld was als een compliment, maar zo vatte ik het niet echt op.

Tom schraapte zijn keel. 'Oké. Laten we dit afhandelen. Ik wil je echt niet langer tot last zijn dan nodig is.'

Weer werd ik getroffen door die gespannen, eerbiedige houding. Waarom zou hij zich zo bekommeren om mijn gevoelens? Ik had eerder woede of beschuldigingen verwacht na wat ik zijn zoon Keith had aangedaan. Tom opende de deur voor me en gebaarde dat ik hem voor moest gaan.

'Mag ik mijn koffie meenemen, meneer?'

'Natuurlijk.'

We liepen weer door de betonnen gang, in de richting van nog meer gesloten deuren. Ik klampte me aan mijn koffie vast alsof het een reddingsboei was; ik was stukken angstiger dan toen ik hier binnenkwam. Tom bleef staan voor een deur met een rood lampje, maar aarzelde die open te doen.

'Je moet weten dat... wat jij gedaan hebt ongelooflijk dapper was,' zei hij zonder me aan te kijken. 'Ik weet dat Keith en jij, eh... vrienden waren – zijn –, en het was vast niet gemakkelijk om hem aan te geven. Het toont maar weer aan hoe toegewijd je aan je werk bent, iets wat niet altijd gemakkelijk is als er persoonlijke gevoelens meespelen.'

Keith en ik waren nooit bevriend geweest, maar ik begreep wel waarom Tom die vergissing maakte. Keith had een hele zomervakantie bij ons in huis gewoond en later hadden hij en ik samengewerkt in Palm Springs. Het was helemaal niet moeilijk voor me geweest om hem aan te geven. Sterker nog: ik had ervan genoten. Maar toen ik

de verslagen blik op Toms gezicht zag, wist ik dat ik zoiets niet kon zeggen. Ik slikte. 'Ach. Ons werk is belangrijk, meneer.'

Hij keek me met een triest lachje aan. 'Ja. Dat is het zeker.'

De deur had een cijferslot. Tom toetste een reeks van ongeveer tien cijfers in en duwde na een klik de deur open. Ik volgde hem naar binnen. De kale ruimte was schaars verlicht en er bevonden zich nog drie andere personen, dus ik zag niet meteen wat er verder nog was. Wel zag ik onmiddellijk dat de anderen alchemisten waren. Anders hadden ze hier natuurlijk ook niets te zoeken gehad. En uiteraard beschikten ze over de veelzeggende uiterlijke kenmerken waaraan ik hen zelfs in een drukke straat zou herkennen: zakelijke kleding in non-descripte kleuren en glanzende tatoeages van gouden lelies op hun linkerwang. Dat maakte deel uit van onze uniformiteit. We waren een geheim leger dat zich schuilhield in de schaduwen van onze medemensen.

Ze stonden alle drie met een klembord in hun handen naar een van de muren te staren. Pas op dat moment zag ik wat het doel van deze ruimte was. Door een raam in de muur was een andere kamer te zien, een kamer die veel feller verlicht was dan deze.

En Keith Darnell was in die kamer.

Hij schoot naar het glas dat ons van hem scheidde en begon erop te slaan. Mijn hart sloeg op hol en ik deed een paar angstige stappen achteruit, omdat ik ervan overtuigd was dat hij het op mij gemunt had. Het kostte me even om te beseffen dat hij me niet kon zien. Ik ontspande een beetje. Een heel klein beetje. Het raam was aan de andere kant een spiegel. Hij drukte zijn handen tegen het glas en tuurde als een bezetene naar de ge-

zichten waarvan hij wist dat ze er waren, maar die hij niet kon zien.

‘Alsjeblieft, o alsjeblieft,’ jammerde hij. ‘Laat me eruit. Haal me hier alsjeblieft uit.’

Keith oogde iets onverzorgder dan toen ik hem een maand geleden voor het laatst had gezien. Zijn slordige haar leek in die tijd niet geknipt te zijn. Hij droeg een eenvoudige grijze overall, die me deed denken aan het beton in de gang. Maar het meest opvallend was de wanhopige, doodsbange blik in zijn ogen – of eigenlijk zijn óóg. Keith had een van zijn ogen verloren tijdens een vampieraanval die ik in het geheim had helpen orkestreeren. Geen van de alchemisten wist hiervan, zoals ook geen van hen wist dat Keith mijn oudere zus Carly had verkracht. Ik betwijfelde of Tom Darnell mij had geprezen voor mijn ‘toewijding’ als hij op de hoogte was geweest van mijn wraakactie. Nu ik zag hoe Keith eraan toe was, had ik een beetje met hem te doen – en helemaal met Tom, wiens gezicht getekend werd door verdriet. Ik had echter nog steeds geen spijt van wat ik Keith had aangedaan, van de arrestatie noch van het oog. Simpel gezegd: Keith Darnell was een slecht mens.

‘Je herkent Keith vast wel,’ zei een van de alchemisten met een klembord. Haar grijze haar was opgestoken in een keurig strak knotje.

‘Jawel, mevrouw,’ zei ik.

Een andere reactie werd me bespaard, omdat Keith met hernieuwde energie op het glas begon te bonken. ‘Alsjeblieft! Ik meen het! Ik doe alles wat jullie willen. Ik zeg alles wat jullie willen. Ik zal alles geloven. Stuur me alleen alsjeblieft niet terug daarheen!’

Zowel Tom als ik kromp in elkaar, maar de andere alchemisten sloegen het tafereel met kille afstandelijkheid gade en krabbelden wat op hun klemborden. De

vrouw met het knotje keek me weer aan alsof er niets was gebeurd. 'Jongheer Darnell heeft enige tijd doorgebracht in een van onze heropvoedingscentra. Een trieste, doch noodzakelijke maatregel. Zijn handel in clandestiene goederen was absoluut verkeerd, maar zijn samenwerking met vampiers is onvergeeflijk. Hoewel hij beweert geen banden met hen te hebben, kunnen we daar, eh... nou ja, niet zeker van zijn. Zelfs als hij de waarheid spreekt, bestaat nog steeds de mogelijkheid dat deze overtreding grotere vormen aanneemt – niet alleen een samenwerking met de Moroi, maar ook met de Strigoi. Wij hebben dit gedaan om dat te voorkomen.'

'Het is echt voor zijn eigen bestwil,' zei de derde klem-bordalchemist. 'We bewijzen hem een dienst.'

Ik werd overspoeld door een gevoel van afgrijzen. Alchemisten waren er juist om het bestaan van vampiers geheim te houden voor mensen. Wij beschouwden vampiers als onnatuurlijke wezens die niets te maken behoorden te hebben met mensen zoals wij. En dan ging het met name over de Strigoi: kwaadaardige, moordlustige vampiers die mensen tot dwangarbeid konden verleiden door hun onsterfelijkheid te beloven. Zelfs de vreedzame Moroi en hun halfmenselijke tegenhangers, de dhampiers, werden met wantrouwen bekeken. We werkten veel samen met die laatste twee groepen, en ook al hadden we geleerd minachtend op hen neer te kijken, het was onvermijdelijk dat sommige alchemisten niet alleen een hechte band kregen met Moroi en dhampiers, maar ook... echt op hen gesteld raakten.

Het rare was echter dat Keith – ondanks het verkopen van vampierbloed, de misdaad waarvoor hij veroordeeld was – een van de laatsten was aan wie ik zou denken als het ging om te vriendschappelijke banden met vampiers. Hij had tegenover mij meer dan eens blijk gegeven van

zijn afkeer van hen. Echt hoor, als iemand het verdiende om beschuldigd te worden van een nauwe band met vampiers...

... dan was ik dat wel.

Een van de andere alchemisten, een man met een zonnebril met spiegelglazen die hij artistiekerig aan zijn kraag had gehangen, pakte de draad van het verhaal weer op. 'Jij, jongedame Sage, bent een uitzonderlijk voorbeeld van iemand die intensief met hén samen kan werken zonder je objectiviteit uit het oog te verliezen. Jouw toewijding is niet onopgemerkt gebleven bij degenen die boven ons staan.'

'Dank u, meneer,' zei ik onbehaaglijk, terwijl ik me afvroeg hoe vaak ik vanavond het woord 'toewijding' nog zou horen. Dit was wel een wereld van verschil met hoe er een paar maanden geleden over me gedacht werd, toen ik in de problemen was gekomen doordat ik een voortvluchtige dhampier had helpen ontsnappen. Toen ze later onschuldig bleek te zijn, werd mijn betrokkenheid als 'ambitieuw' afgedaan.

'En,' vervolgde de zonnebril, 'gezien jouw ervaring met de heer Darnell, dachten wij dat jij de aangewezen persoon zou zijn om een oordeel te vellen.'

Ik richtte mijn aandacht weer op Keith. Die had ondertussen zo'n beetje non-stop staan bonken en schreeuwen. De anderen waren erin geslaagd hem te negeren, dus probeerde ik dat ook maar. 'Een oordeel over wat, meneer?'

'We overwegen hem terug te sturen naar een heropvoedingscentrum,' legde het grijze knotje uit. 'Hij heeft uitermate veel vooruitgang geboekt, maar sommigen nemen liever het zekere voor het onzekere om elke kans op een band met vampiers uit te sluiten.'

Als Keiths huidige gedrag op 'uitermate veel vooruit-

gang' wees, kon ik me niet voorstellen hoe een geringe vooruitgang eruit zou zien.

Zonnebril hield zijn pen in de aanslag boven zijn klembord. 'Wat vind je, op basis van wat je in Palm Springs hebt gezien, van de gemoedstoestand van de heer Darnell als het gaat om vampiers? Was de relatie waarvan je getuige bent geweest hecht genoeg om verdere voorzorgsmaatregelen te rechtvaardigen?' Ik veronderstelde dat 'verdere voorzorgsmaatregelen' meer heropvoeding betekenden.

Terwijl Keith er lustig op los bleef bonken, werden alle ogen op mij gericht. De klembordalchemisten keken bedachtzaam en nieuwsgierig. Tom Darnell, die zichtbaar transpireerde, keek me met een angstige en vragende blik aan. Dat leek me logisch: ik ging het lot van zijn zoon bepalen.

Ik keek naar Keith en werd verscheurd door tegenstrijdige emoties. Het was niet zo dat ik hem gewoon niet mocht; ik haatte hem. En dat had ik niet met veel mensen. Ik kon gewoon niet vergeten wat hij Carly had aangedaan. En ook de herinneringen aan wat hij de anderen en mij in Palm Springs had geflikt, stonden me nog levendig bij. Hij had mij zwartgemaakt en mijn leven vergald in een poging zijn bloedzwendel te verdoezelen. Bovendien had hij de vampiers en dhampiers voor wie we verantwoordelijk waren schandelijk behandeld. Dat riep bij mij de vraag op wie de echte monsters waren.

Ik wist niet wat er precies gebeurde in heropvoedingscentra. Afgaand op Keiths reactie was dat waarschijnlijk best zwaar. Ergens had ik de alchemisten maar wat graag verteld dat ze hem daar voor de rest van zijn leven moesten opsluiten. Zijn misdaden dienden streng gestraft te worden. Maar toch was ik er niet van overtuigd dat hij zo'n zware straf verdiende.

'Ik denk... Ik denk dat Keith Darnell verdorven is,' zei ik uiteindelijk. 'Hij is egoïstisch en immoreel. Hij trekt zich niets aan van anderen en kwetst mensen om er zelf beter van te worden. Hij liegt, bedriegt en steelt om te krijgen wat hij wil.' Ik aarzelde voordat ik verderging. 'Maar... ik denk dat hij heel goed weet wat vampiers zijn. Ik denk niet dat hij te close met ze is, of gevaar loopt zich in de toekomst bij hen aan te sluiten. Maar tegelijkertijd denk ik ook dat het hem verboden moet worden om in de nabije toekomst alchemistenwerk te doen. Of dat betekent dat hij opgesloten dient te worden of alleen een voorwaardelijke straf moet krijgen, is aan jullie. Uit zijn vroegere daden blijkt dat hij onze missies niet serieus neemt, maar dat doet hij uit puur egoïstische reden, niet omdat hij een onnatuurlijke hechte band heeft met hén. Hij is... Nou ja, botweg gezegd is hij gewoon een slecht mens.'

Stilte. Alleen het geluid van driftige pennen op papier: de klembordalchemisten die aantekeningen maakten. Voorzichtig wierp ik een blik op Tom, bang voor wat ik zou zien nadat ik zijn zoon volkomen met de grond gelijk had gemaakt. Tot mijn verbazing keek Tom... opgelucht. En dankbaar. Sterker nog: hij leek elk moment in tranen te kunnen uitbarsten. Toen hij me zag kijken, zei hij geluidloos: dank je. Onvoorstelbaar. Ik had Keith zojuist op alle mogelijke manieren als een afschuwelijk mens bestempeld. Maar dat kon zijn vader allemaal niets schelen, zolang ik Keith er maar niet van beschuldigde samen te spannen met vampiers. Ik had Keith voor moordenaar uit kunnen maken en dan was Tom waarschijnlijk nóg dankbaar geweest; zolang hij maar geen dikke maatjes was met de vijand.

Het zat me niet lekker. Weer vroeg ik me af wie nou eigenlijk de echte monsters waren; het groepje thuis in

Palm Springs bezat honderd keer meer waarden en normen dan Keith.

‘Bedankt, jongedame Sage,’ zei het grijze knotje, terwijl ze een punt zette achter haar aantekeningen. ‘Dit was uitermate nuttig. We zullen het meenemen in onze besluitvorming. Je kunt nu gaan. Zeke wacht op je in de gang en zal je naar buiten brengen.’

Dat abrupte wegsturen was typisch iets voor de alchemisten. Efficiënt. Zakelijk. Ik knikte beleefd en wierp nog een laatste blik op Keith voordat ik de deur opendeed. Zodra die achter me dichtviel, besepte ik hoe weldadig stil het was in de gang. Ik kon Keith niet meer horen.

Zeke bleek de alchemist te zijn die me ook had binnengebracht. ‘Klaar?’ vroeg hij.

‘Blijkbaar wel,’ zei ik, nog steeds ietwat beduusd door wat er net was gebeurd. Ik begreep nu dat mijn verslag over de situatie in Palm Springs eerder die dag de alchemisten gewoon wel goed was uitgekomen. Ik was toch in de buurt, dus waarom zou ik niet even mijn gezicht laten zien? Het was niet essentieel geweest. Dit – het beoordelen van Keith – was het echte doel van mijn lange reis geweest.

Toen we door de gang terugliepen, zag ik iets wat me nog niet eerder was opgevallen. Een van de deuren was zwaar beveiligd – veel uitgebreider dan die voor de kamer waar ik net geweest was. Naast het lampje en het cijferslot was de deur voorzien van een kaartlezer. En aan de bovenkant zat een nachtslot dat van buitenaf vergrendeld moest worden. Niets ingewikkelds, maar wel duidelijk bedoeld om wat er dan ook achter die deur zat binnen te houden.

Onbewust bleef ik staan om de deur wat beter te bekijken. Toen wilde ik weer verder lopen, want ik wist heel

goed dat ik beter niets kon zeggen. Goede alchemisten stelden geen vragen.

Maar Zeke had me zien kijken en bleef staan. Hij keek van mij naar de deur en toen weer terug naar mij. 'Wil je... Wil je daar even binnen kijken?' Zijn ogen schoten naar de deur waar we net uit waren gekomen. Ik wist dat hij geen hoge rang had en bang was om hierdoor in de problemen te komen. Tegelijkertijd wees zijn geestdrift erop dat hij nogal vol was van de geheimen die hij moest bewaren. Geheimen die hij niet met anderen kon delen. Ik was een veilige uitlaatklep.

'Dat hangt ervan af wat er daarbinnen te zien is,' zei ik.

'De reden van ons werk,' zei hij raadselachtig. 'Kom maar even kijken; dan begrijp je waarom onze doelen zo belangrijk zijn.'

Hij besloot het risico te nemen, hield een kaart voor de lezer en toetste een lange cijfercode in. Het lampje op de deur werd groen en hij schoof het nachtslot open. Onbewust verwachtte ik weer zo'n duistere kamer, maar het licht binnen was zo fel dat het bijna pijn deed aan mijn ogen. Ik schermde ze af met een hand.

'Het is een soort lichttherapie,' verklaarde Zeke verontschuldigend. 'Je weet toch dat mensen in regenachtige streken van die zonnebanken gebruiken? Dit is net zoiets. We hopen dat types als hij er weer iets menselijker van worden – of in ieder geval minder snel geneigd zijn te denken dat ze Strigoi zijn.'

In eerste instantie was ik te verbluft om te begrijpen wat hij bedoelde. Maar toen zag ik aan de andere kant van de lege kamer een gevangeniscel. Er zaten lange ijzeren tralies voor de ingang, die ook was afgesloten met een kaartlezer en een cijferslot. Het leek een beetje te veel van het goede, tot ik de man in de cel in het oog kreeg. Hij was ouder dan ik – halverwege de twintig,

gokte ik – en vergeleken met hem had Keith er keurig netjes uitgezien. De man was uitgemergeld en lag ineengedoken in een hoek, met zijn armen over zijn ogen geslagen tegen het licht. Hij was aan handen en voeten gebonden en kon duidelijk geen kant op. Hij gluurde even naar ons toen we binnenkwamen, waardoor er meer van zijn gezicht te zien was.

Er liep een rilling over mijn rug. De man was menselijk, maar zijn uitdrukking was even kil en kwaadaardig als die van alle Strigoi die ik ooit had gezien. Zijn grijze ogen waren roofdierachtig. Emotieloos, zoals die van moordenaars die geen greintje empathie konden opbrengen voor andere mensen.

‘Kom je me wat te eten brengen?’ vroeg hij met een schorre stem die wel nep moest zijn. ‘Een lekker jong ding, zie ik. Te mager naar mijn zin, maar haar bloed is vast sappig.’

‘Liam,’ zei Zeke geïrriteerd ongeduldig. ‘Je weet waar je eten staat.’ Hij wees naar een onaangeraakt dienblad in de cel, met eten dat zo te zien al lang geleden koud was geworden. Stukjes kip, sperziebonen en een koekje. ‘Hij eet bijna nooit iets,’ zei Zeke tegen me. ‘Daarom is hij zo mager. Hij blijft maar volhouden dat hij bloed wil.’

‘Wat... Wat is hij?’ vroeg ik. Ik kon mijn ogen niet van Liam afhouden. Het was natuurlijk een domme vraag. Liam was duidelijk een mens, maar toch... Er klopte iets niet aan hem.

‘Een verdorven ziel die Strigoi wil worden,’ zei Zeke. ‘Hoeders hebben hem aangetroffen als bediende bij die monsters en hem aan ons overgedragen. We hebben geprobeerd hem te rehabiliteren, maar dat is niet gelukt. Hij praat aan één stuk door over hoe geweldig de Strigoi zijn en dat hij op een dag naar hen teruggaat en het ons

betaald zal zetten. Ondertussen doet hij er alles aan om te veinzen dat hij een van hen is.'

'O,' zei Liam met een sluwe glimlach, 'ik zal ook zeker een van hen worden. Ze zullen mijn trouw en lijden belonen. Ze zullen me wekken en dan word ik machtiger dan jullie in je sterfelijke droompjes ooit voor mogelijk zouden houden. Ik zal eeuwig leven en jullie te grazen nemen – jullie allemaal. Ik zal me laven aan jullie bloed en van elke druppel genieten. Jullie alchemisten trekken maar aan jullie touwtjes en denken dat je alles onder controle hebt. Jullie houden jezelf voor de gek. Jullie controleren niets. Jullie zijn niets.'

'Zie je?' zei Zeke hoofdschuddend. 'Het is gewoon zielig. Maar goed, dit is wel wat er zou kunnen gebeuren als wij dit werk niet deden. Andere mensen zouden net als hij kunnen worden; ze zouden hun ziel verkopen voor de loze belofte van onsterfelijkheid!' Hij maakte het alchemistengebaar tegen het kwaad – een kruisteken op zijn schouder – en ik merkte dat ik hem nadeed. 'Ik ben hier niet graag, maar ja... Het is wel goed om er af en toe aan herinnerd te worden waarom we de Moroi en de anderen aan het zicht moeten onttrekken. Waarom we ons niet door hen voor de gek moeten laten houden.'

Ergens in mijn achterhoofd wist ik dat Moroi op een heel andere manier met mensen omgingen dan Strigoi. Toch was ik niet in staat om die argumenten aan te voeren nu ik hier voor Liam stond. Ik was totaal door hem uit het veld geslagen... en bang. Het was gemakkelijk om alles te geloven wat de alchemisten zeiden. Dit was waar we tegen streden. Dit was de nachtmerrie die we koste wat kost moesten vermijden.

Ik wist niet wat ik moest zeggen, maar Zeke leek niet veel te verwachten.

'Kom, we gaan.' Tegen Liam voegde hij eraan toe: 'En je

kunt dat maar beter opeten, want je krijgt pas morgen weer iets. Het kan me niet schelen hoe koud en hard het is geworden.'

Liam kneep zijn ogen samen. 'Wat kan mij dat mensenvoedsel schelen als ik binnenkort godennectar kan drinken? Jouw bloed zal heerlijk warm zijn, dat van jou en dat van je mooie meisje.' Toen begon hij te lachen, en dat geluid was stukken verontrustender dan welk geschreeuw van Keith dan ook.

Het gelach hield aan toen Zeke me de kamer uit loodste. De deur sloot achter ons en ik merkte dat ik als verdoofd weer in de gang stond. Zeke keek me bezorgd aan. 'Het spijt me... Misschien had ik dit beter niet kunnen doen.'

Ik schudde langzaam mijn hoofd. 'Nee... je had gelijk. Het is goed dat we dit zien. Om te snappen waar we mee bezig zijn. Ik heb het altijd geweten... Maar zoiets had ik niet verwacht.'

Ik probeerde aan iets anders te denken en die horror uit mijn hoofd te zetten. Ik had nog steeds mijn kop koffie vast. Ik had er geen slok van genomen en de koffie was lauw. Ik trok een beteuterd gezicht. 'Kan ik nog wat koffie krijgen voordat we gaan?' Ik had iets normaal nodig. Iets menselijks.

'Uiteraard.'

Zeke leidde me terug naar de pauzekamer. De koffiepot stond nog op het warmhoudplaatje. Ik gooide mijn oude koffie weg en schonk een nieuwe kop in. Terwijl ik daarmee bezig was, werd de deur opengeslingerd en liep een radeloze Tom Darnell naar binnen. Hij leek verbaasd hier iemand te zien, duwde ons opzij, ging op de bank zitten en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Zeke en ik keken elkaar verbaasd aan.

'Meneer Darnell,' zei ik. 'Gaat het?'

Hij gaf niet meteen antwoord. Hij hield zijn handen voor zijn gezicht en zijn lichaam schudde van geluidloos gesnik. Ik wilde net vertrekken toen hij opkeek, hoewel ik de indruk kreeg dat hij me niet echt zág. ‘Ze hebben een beslissing genomen,’ zei hij. ‘Over Keith.’

‘Nu al?’ vroeg ik geschrokken. Zeke en ik waren hooguit vijf minuten bij Liam geweest.

Tom knikte somber. ‘Ze sturen hem terug... Terug naar het heropvoedingscentrum.’

Ik kon het niet geloven. ‘Maar ik... Maar ik heb tegen hen gezegd dat hij niet samenspannt met vampiers. Hij gelooft wat... wij allemaal geloven. Hij heeft gewoon de verkeerde keuzes gemaakt.’

‘Dat weet ik. Maar ze zeiden dat ze het risico niet durfden te nemen. Ook al lijkt Keith niets om hen te geven – ook al dént hij dat hij dat niet doet –, het feit blijft dat hij met een van hen een dealtje heeft gesloten. Ze zijn bang dat de bereidheid om dat soort banden aan te gaan hem onbewust zou kunnen beïnvloeden. Ze kunnen het beter nu aanpakken. Ze hebben... Waarschijnlijk hebben ze gelijk. Dit is gewoon het beste.’

Dat beeld van Keith die op het glas bonkte en smeekte om niet terug te hoeven, flitste door mijn hoofd. ‘Het spijt me, meneer Darnell.’

Toms radeloze blik focuste zich iets meer op mij. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, Sydney. Je hebt zo veel gedaan... Zo veel voor Keith. Dankzij jouw verhaal gaan ze de tijd dat hij naar een heropvoedingscentrum moet verkorten. Dat betekent heel veel voor me. Dank je wel.’

Mijn maag kwam in opstand. Door mij miste Keith een oog. Door mij was Keith überhaupt naar een heropvoedingscentrum gestuurd. Weer kreeg ik dat gevoel: het was terecht dat hij op de een of andere manier boete moest doen, maar dit verdiende hij niet.

‘Het klopte wat ze over je zeiden,’ voegde Tom eraan toe. Hij probeerde te glimlachen, maar slaagde daar niet in. ‘Je bent echt een lichtend voorbeeld. Zo toegewijd. Je vader zal wel heel erg trots op je zijn. Ik weet niet hoe je het voor elkaar krijgt om elke dag met die wezens om te gaan en toch je hoofd erbij te houden. Andere alchemisten zouden veel van je kunnen leren. Jij begrijpt wat verantwoordelijkheid en plicht betekenen.’

Sinds ik gisteren in Palm Springs op het vliegtuig was gestapt, had ik eerlijk gezegd veel nagedacht over de groep die ik had achtergelaten – althans, op de momenten dat de alchemisten me niet bezighielden met gevangenen. Jill, Adrian, Eddie en zelfs Angeline... Van tijd tot tijd was het best frustrerend, maar uiteindelijk waren zij toch degenen die ik goed had leren kennen en die me dierbaar waren geworden. Hoewel ze me continu van hot naar her stuurden, miste ik dat bonte stelletje bijna vanaf het moment dat ik Californië had verlaten. Het voelde leeg vanbinnen als ze niet in de buurt waren.

Maar nu raakte ik in de war door dat gevoel. Waren de grenzen tussen vriendschap en mijn plicht voor mij aan het vervagen? Als Keith in de problemen was gekomen vanwege een kleine associatie met een vampier, hoeveel erger was ik dan? En hoe groot was de kans dat ieder van ons net zo werd als Liam?

Ik dacht terug aan wat Zeke gezegd had: dat we ons niet door hen voor de gek moesten laten houden.

En aan wat Tom net gezegd had: jij begrijpt wat verantwoordelijkheid en plicht betekenen.

Tom zat me verwachtingsvol aan te kijken. Ik slaagde erin te glimlachen en al mijn angsten weg te drukken. ‘Dank u, meneer,’ zei ik. ‘Ik doe wat ik kan.’